

nu dækkes af udtrykket »straffuldbyrdelse«, jf. herved terminologien i udleveringslovene, jf. lov om udlevering af lovovertrædere (lovbekendtgørelse nr. 833 af 25. august 2005 som ændret senest ved lov nr. 394 af 30. april 2007) og lov om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige (lov nr. 27 af 3. februar 1960 som ændret senest ved lov nr. 394 af 30. april 2007).

Justitsministeriet finder på den baggrund, at det gældende udtryk »strafforfølgning« bør ændres til udtrykket »retsforfølgning«. Der er herved ikke tilsigtet nogen ændring af bestemmelsens anvendelsesområde.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1 (forslag til straffelovens § 10 a og § 10 b), og § 2, nr. 1 (forslag til retsplejelovens § 985 a), og bemærkningerne hertil.

3.8. Rettighedsfrakendelse

3.8.1. Udvalget finder, at det fortsat bør være muligt at rejse selvstændig dansk sag om frakendelse eller anden fortabelse af rettigheder i anledning af strafbare handlinger, der allerede har ført til straf i udlandet, uanset om der ved den udenlandske afgørelse ud over straf tillige er sket rettighedsfortabelse (f.eks. frakendelse af førerretten som følge af spirituskørsel).

Hvis der ved den udenlandske afgørelse undtages sesvis er taget stilling til spørgsmålet om frakendelse af vedkommendes rettigheder her i landet (og ikke kun vedkommendes rettigheder i det pågældende udland), vil Danmark efter omstændighederne folkeretligt kunne være forpligtet til at afstå fra at rejse en selvstændig frakendelsessag. En sådan *ne bis in idem*-virkning vil imidlertid forudsætte, at Danmark i det konkrete tilfælde har forpligtet sig til at anerkende den udenlandske afgørelse om (bl.a.) frakendelse af rettigheder her i landet. Endvidere vil det afhænge af en konkret fortolkning af det relevante retsgrundlag (konvention mv.), i hvilket omfang den udenlandske afgørelse har *ne bis in idem*-virkning. Udvalget finder på den baggrund ikke grundlag for at foreslå en ny generel bestemmelse om den nærmere rækkevidde af *ne bis in idem*-virkningen af sådanne udenlandske afgørelser.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 319-323.

3.8.2. Udvalget foreslår, at personkredsen omfattet af straffelovens § 11 udvides til også at omfatte personer, som har *lignende fast ophold* her i landet, jf. om dette udtryk ovenfor under pkt. 3.3. Dette svarer til, hvad der foreslås vedrørende personkredsen omfattet af det aktive personalprincip.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 323.

3.8.3. Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag vedrørende muligheden for her i landet at rejse selvstændig sag om frakendelse eller anden fortabelse af rettigheder i anledning af strafbare handlinger, der allerede har ført til straf i udlandet, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1 (forslag til straffelovens § 11), og bemærkningerne hertil.

3.9. Folkeretlige grænser

3.9.1. Udvalget foreslår, at straffelovens § 12 præciseres, så det kommer til at fremgå udtrykkeligt af loven, at ikke kun lovens §§ 6-8 om jurisdiktionsprincipperne, men også §§ 9-11 om muligheden for at fravige gerningsstedets straffemaksimum og for at fravige grundsætningen om *ne bis in idem* mv. begrænses ved de i folkeretten anerkendte undtagelser.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 367.

3.9.2. Begrænsninger af mulighederne for at udøve dansk straffemyndighed følger bl.a. af folkerettens regler om immunitet for fremmede statsoverhoveder og diplomater mv. og af princippet om fremmede skibes ret til uskadelig passage gennem søterritoriet. Justitsministeriet finder det rigtigst, at straffeloven fortsat indeholder en udtrykkelig bestemmelse herom og kan således tilslutte sig udvalgets forslag.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1 (forslag til straffelovens § 12), og bemærkningerne hertil.

3.10. Lokalisering af lovovertrædelser

Efter udvalgets forslag om dansk straffemyndighed vil grundlaget for retsforfølgning af en strafbar handling som hidtil først og fremmest afhænge af, om handlingen er foretaget *inden for* den danske stat (jf. ovenfor under pkt. 3.2 om den gældende bestemmelse i straffelovens § 6) eller *uden for* den danske stat (jf. ovenfor under pkt. 3.3 og 3.4 om de gældende bestemmelser i straffelovens § 7 og § 8).

Spørgsmålet om den nærmere *lokalisering* af en lovovertrædelse (dvs. afgørelsen af, hvor en lovovertrædelse er foretaget) vil således fortsat være centralt ved afgrænsningen af dansk straffemyndighed. Udvalget har som led i sine overvejelser behandlet en række tvivlsspørgsmål, der knytter sig til lokalisering af gerningsstedet, jf. nedenfor under pkt. 3.10.1-3.10.4.

3.10.1. Handlinger og undladelser

3.10.1.1. Udvalget har generelt taget udgangspunkt i, at *handling* anses for foretaget, hvor gerningsmanden befandt sig ved handlingens foretagelse. *Undladelser* (dvs. tilsidesættelse af en handlepligt)